

rakter, der aldrig har fornægtet sig, for derigjennem at hævde de forskjellige Theorier, som ere formulerede snart paa den ene snart paa den anden Maade, men som alle omfattes af det bekjendte Udtryk: „Ingen ved Siden af og Ingen over Folkethinget!“ Blandt de andre Kampmidler der ere blevne anvendte, ville ærede Medlemmer jo mindes adskillige, men særlig Visnepolitikken. Dette Kampmiddel har været af en mere epidemisk Karakter, og det er først i Løbet af det sidste Par Aar, at denne Visnepidemi er bleven saa ondartet, at den har bortrevet alle Lovindivider i Overgangsalderen. — Spørger man nu hvorledes Landstthinget har stillet sig overfor disse sygelige Finantslovsforslag, som det fra det andet Thing har modtaget, da maa Svaret sikkert være, at Landstthinget har givet dem den venligste og omhyggeligste Pleie, at Landstthinget bestandig har ladet sig lede af Dusk om ikke at fremkalde nogen Konflikt, og naar disse Finantslovsforslag vare af den Bestaffenhed, at man stod stærkt tvivlende overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt man kunde godkjennde dem, naar der hos Landstthinget vistes Tilbøielighed til at optræde med mere Kraft imod dem end tidligere, var der en Trylleformel, der usejlselig slog flige Tilbøieligheder til Jorden, og det var Trylleformlen: „Huff paa Ansvarer! huff paa Konsekventserne!“ Denne Angst for Konsekventserne af en Konflikt har — i det Mindste efter min Opfattelse — her i Landstthinget været saa stor, at man altid har glemt Konsekventserne af den overvættede Smødekommunen, og nu staa vi her heldigvis ved et saa tydeligt og klart Udtryk for disse Konsekventser, at man i den Retning maa være taknemlig for det Finantslovsforslag, vi have modtaget. Ser man tilbage paa den omtalte Mærskæffe, man man sikkert er tjende, at det med ganske enkelte Undtagelser kan siges, at de Finantslove, Landstthinget har sat sit Naavn under, ingenlunde have været et Udtryk for Landstthingets Opfattelse og Forstaaelse af, hvad der bør hedes i finansiel Henseende til Statsstyrelsens funde Udvikling, til Fremme af Samfundets Velserd. Vi have altsaa tilsyneladende abjiceret i Retning af vore Ansuelser. Men det lidet Trøstelige deri er, at, hvis man spørger, „have da disse forskjellige Lovforslag, som vi have godkjendt, været Udtryk for Folkethingets Opfattelse“, da vilde jeg ikke fornærme Folkethinget i den Grad at jeg vilde sige „Ja!“ dertil. De Lovforslag, vi have modtaget, have efter min Opfattelse ikke været Udtryk for den individuelle Opfattelse hos Medlemmerne af Folkethingets Flertal; de have været et Udtryk for noget helt Andet. Saa fremt de vare et Udtryk for Folkethingets

Mening, da vilde jo Folkethinget fuldstændigt fornægte, hvad det høit og lydeligt ved alle Leiligheder udtaler, at det er Repræsentanten for den store Vælgermasse, for det menige Folk, for Smaaafarssjolkene. Intet Forslag staar i en saadan Modstrid med denne Theori om, at Folkethingetsmændene ere Smaaafarssjolkernes Beskyttere, som det foreliggende Finantslovsforslag. Mangfoldige Omraader, hvorpaa den bevæger sig, og hvorpaa Nedsættelser ere foretagne, vidne om, at Interesse for og Kjærligheden til Smaaafolk er fuldstændig fastet til Side. Det er altsaa en Fornærmelse mod Folkethinget at falde dette Finantslovsforslag et Udtryk for Folkethingets Flertals Mening. Men da det herken er Udtryk for den ene eller den anden Side — hvad er da dette Finantslovsforslag. Det er, som der meget betegnende blev sagt i Gaar af en æret Taler, et Storpolitikens Forslag, der er et Negativitetens og Negationens Forslag, hvori der kun er en positiv Tanke, en Tanke, der spiller igjennem i mangfoldige Bemærkninger til forskjellige Nedsættelser, og denne Tanke er: For Tiden, under de nuværende Forhold, hvilket oversat paa jævnt dansk Sprog vil sige, at det er et Finantslovsforslag, som paa Basis af Reitheorien krævet Et, nemlig at Regjeringen skal fornægte sig selv, fornægte Landstthinget. Det er altsaa det, som vort Naadehold, vor Smødekommen har ført til! — Til disse saa Bemærkninger med Hensyn til Forslaget i dets Almindelighed skal jeg holde mig, idet jeg nu gaar over til saa kort som muligt at berøre Marineministeriets Budget, hvad enten det vedrører Posterne paa § 23 eller de ekstraordinære Poster paa § 26. Overfor dette Budget kunde man fristes til at stille et Spørgsmaal til det andet Thing, — men der vilde være altfor nærgaaende til at fremkomme her. Jeg bruger ikke de Udtryk, og Ingen i Landstthinget bruger de Udtryk, som bruges andetsteds. Jeg vil derfor afholde mig fra Spørgsmaalet om det Udtryk, der andetsteds har været knyttet til de militære Bevillinger. Jeg vil kun i Forbigaaende minde om, at Marinens Budget indeholder en samlet Nedsættelse af ca. 2¼ Mill. Kr. En saadan Nedsættelse paa det samlede Budget, en saadan Nedsættelse, der omfattede samtlige Ministerier, vilde under normale Forhold anses for temmelig vidtgaende; men, naar denne Nedsættelse vedkommer et enkelt Ministerium, er det umuligt, at den kan være bygget paa saglige og faglige Grunde. De saglige og faglige Grunde, Vædringsforslagene under Marineministeriet ere støttede til, ere da ogsaa af samme Bestaffenhed som de, der ere anvendte paa de andre